

βαρέλι

βαρέλι, το, ουσ. [υποκορ. του ουσ. βαρέλα], το βαρέλι· (και για τα δυο φύλα), αυτός που είναι πολύ χοντρός και κοντός: «είπαμε να είναι χοντρός ο άνθρωπος, αλλά αυτός είναι σαν βαρέλι, μωρ' αδερφάκι μου!». Υποκορ. **βαρελάκι το** (βλ. λ.). Μεγεθ. **βαρέλα, η** (βλ. λ.).

- *έγινα σαν βαρέλι*, πάχυνα υπερβολικά: «όλο το καλοκαίρι ήμουν φαγητό και ύπνο, ώσπου ήρθα κι έγινα σαν βαρέλι». Συνών. *έγινα σαν βόδι / έγινα σαν ντουλάπα / έγινα τόφαλος*.

- *είναι βαρέλι δίχως πάτο*, βλ. λ. [πάτος](#).

- *η Παναγιά στ' αμπέλι κι εμείς στο βαρέλι*, βλ. λ. Παναγιά.

- *κολιός και κολιός κι απ' το ίδιο βαρέλι*, βλ. λ. [κολιός](#).

- *πίνει ένα βαρέλι στην καθισιά*, πίνει πάρα πολύ, είναι πολύ μεγάλος πότης: «δεν μπορεί κανείς να τον παραβγεί στο ποτό, γιατί αυτός πίνει ένα βαρέλι στην καθισιά».

- *τ' αδειανά βαρέλια, περισσότερο βροντούν*, οι άνθρωποι χωρίς περιεχόμενο, οι ανόητοι, κάνουν περισσότερη φασαρία με τις ανοησίες που λένε: «άσχετοι και ανεγκέφαλοι, ξεσήκωσαν την αίθουσα με τις ανοησίες τους, γιατί τ' αδειανά βαρέλια, περισσότερο βροντούν».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας